

Sygn. akt I PK 250/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa K. D.
przeciwko L. Spółce z o.o. w T.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 lipca 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach
z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt IX Pa 681/14,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od L. Spółki z o.o. w T. na rzecz K. D. kwotę 120
(sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2015 r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił apelację L. Spółki z o.o. w T. od wyroku Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 17 czerwca 2014 r., którym zasądzono od niej na rzecz K. D. kwotę 10.826,04 zł tytułem odszkodowania za bezprawne rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W skardze kasacyjnej pozwana Spółka zarzuciła naruszenie prawa materialnego, polegające na błędnej wykładni: 1) art. 52 § 1 pkt 1 k.p., przez przyjęcie, że przyczyny wskazane powodowi w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy

o pracę są nieuzasadnione, ponieważ jego zachowanie nie stanowi „molestowania seksualnego”, podczas gdy z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, iż zachowanie powoda wypełniało definicję molestowania seksualnego z art. 18^{3a} § 6 k.p., a tym samym stanowiło ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych; 2) art. 18^{3a} § 6 k.p., przez błędne uznanie, że zachowanie powoda nie naruszało godności podległej mu pracownicy, nie stanowiło molestowania seksualnego, podczas gdy z dyspozycji wymienionego przepisu wynika, iż stanowi je „każde niepożądane zachowanie o charakterze seksualnym”, a zachowania takie są niedopuszczalne; 3) art. 100 § 2 pkt 2, 4 i 6 k.p., przez błędne uznanie, że do obowiązków powoda nie należy powstrzymywanie się od zachowań, które zostały mu przypisane w toku postępowania przed Sądami obu instancji, podczas gdy stanowią one rażące naruszenie porządku i regulaminu pracy obowiązującego u powoda oraz zasad współżycia społecznego.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, a także o uchylenie w całości poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonych wyroków i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono potrzebą dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, a mianowicie koniecznością jednoznacznego ustalenia, czy w zakresie pojęcia definicji molestowania seksualnego wskazanej w art. 18^{3a} § 6 k.p. mieszczą się zachowania sprawcy, które są nieakceptowane przez ofiarę molestowania i naruszają jej godność osobistą, lecz ofiara nie wyraziła swej dezaprobaty sprawcy wprost, a samo zachowanie sprawcy stanowi obiektywnie molestowanie seksualne. Skarżący powołał się na brak wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym zakresie, co wpływa negatywnie na praktykę orzecniczą sądów powszechnych, podczas gdy z uwagi na społeczną doniosłość problemu konieczne jest udzielenie wykładni normy zawartej w art. 18^{3a} § 6 k.p., w następstwie której możliwym będzie jednoznaczne ustalenie reguł i zasad postępowania z pracownikami dopuszczającymi się nieakceptowalnych zachowań o charakterze seksualnym względem swych

podwładnych oraz określenie relacji art. 18^{3a} § 6 k.p. względem art. 52 § 1 pkt 1 i art. 100 § 2 pkt 2, 4 i 6 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które

można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Skarżący nie zdołał wykazać tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż formułowana przez niego wątpliwość pozostaje poza niekwestionowanym w skardze stanem faktycznym sprawy, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Podstawę zaskarżonego wyroku stanowiły ustalenia, że „M. R. akceptowała zachowanie powoda, także o charakterze seksualnym, a ani skutkiem ani celem tego zachowania nie było jej molestowanie seksualne, nękanie czy znieważanie i nie powodowało naruszenia jej godności i stworzenia wobec niej poniżającej i uwłaczającej atmosfery”; „M. R. co najmniej akceptowała zachowanie powoda, wysyłała również sms-y (...), przedmiotowa sytuacja miała charakter obustronny”; „M. R. nie sytuowała się tu w roli ofiary działań powoda”. Oznacza to, że zachowanie powoda nie było „niepożądanym zachowaniem o charakterze seksualnym” w rozumieniu art. 18^{3a} § 6 k.p., jak wywodzi skarżący.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.